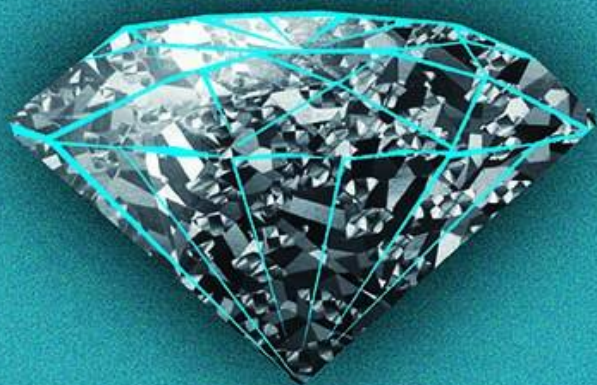

S původními podklady od Iana Fleminga

Anthony Horowitz

MODRÝ

DIAMANT

JAMES BOND

a r g o

ANTHONY HOROWITZ
MODRÝ DIAMANT

A n t h o n y H o r o w i t z

M O O R Ý

D I A M A N T

ARGO

Přeložil Pavel Dufek

Trigger Mortis

Czech edition © Argo, 2020

Copyright © Ian Fleming Publications Limited and The Ian Fleming
Estate, 2015

Translation © Pavel Dufek, 2020

Cover art © Pavel Růt, 2020

ISBN 978-80-257-3090-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-3198-7 (e-kniha)

James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

The Ian Fleming Logo™ and the Ian Fleming signature® are both
trademarks owned by The Ian Fleming Estate, used under licence
by Ian Fleming Publications Ltd.

Material from *Murder on Wheels* by Ian Fleming © The Ian Fleming
Estate 2015

Prolog

Svět už toho měl dost, den se chýlil ke konci. Slunce pomalu zapadalo za obzor, narudlá zář splývala na hladině moře a vysoko nad ní hejno ptáků vytvářelo proměnlivé nepravidelné obrazce na jinak prázdné obloze. Vítr se utišil a nesnesitelné odpolední horko, prodchnuté rozvířeným prachem a výpary benzínu, ustávalo. Touto scénérií uháněl tmavomodrý kombík Crosley. Najednou na dálnici č. 13 osiřel. Od pobřeží mířil do vnitrozemí. Bylo to škaredé malé auto s příliš výrazným předkem a hranatou kabinou. Ocelovou karoserii už rozežrala rez. Řidič se hrbil nad volantem, napínal oči a nespouštěl je z vozovky před sebou. Vůz koupil za tři sta dolarů od prodejce, který se dušoval, že ujede čtrnáct kilometrů na litr, což znamená spotřebu sedmi litrů na sto kilometrů, a dosahuje rychlosti osmdesáti kilometrů za hodinu. To se ví, že lhal... přátelsky se přitom usmíval jako typický maloměstský podvodný podnikavec, až se mu obnažily perfektní zuby.

Sotva se vůz dovezl na kopec, silnice se začala prudce svažovat a blízko pobřeží Virginie ubíhala krajina, která se rozprostírala široko daleko.

Řidič vypadal na profesora nebo knihovníka. Budil dojem člověka, jenž tráví většinu času pod střechem. Měl bledou

plet, prsty zbarvené nikotinem a nosil brýle. Za uplynulá léta se mu vytrvale zarývaly do nosu, až mu s obličejem srostly. Vlasy mu prořídly a kůži nahoře na čele mu zdobily jaterní skvrny. Jmenoval se Thomas Keller. Nyní již vlastnil americký pas, ale narodil se v Německu a dosud mluvil rodnou řečí plynněji než jazykem druhé vlasti. Aniž pustil volant, natočil ruku a mrkl na vojenské hodinky Elgin se šestnácti kameny, které si vybral v zastavárně v Salisbury. Skoro jistě je tam nechal nějaký voják, co se ocitl v nesnázích. Keller jel přesně načas. Přímo před sebou uviděl rozcestí a dal znamení. Napadlo ho, že odted' za hodinu bude mít dost peněz, aby si mohl koupit pořádné auto a kvalitní hodinky – samozřejmě švýcarské, třeba značky Heuer nebo Rolex – a konečně si žít slušně.

Zastavil před restaurací. Byla to taková rovná stříbrná bou-da. Jako by ji právě složili z korby nákladáku. Nápis *U Lucky* z růžových neonových trubíc věstil stejný jídelníček, jaký nabízely kuchyně veřejného stravování většiny amerického obyvatelstva, ať jste se nacházeli v kterémkoli státě: hamburgery, hot dogy, mléčné koktejly a smažené hranolky. Odlepil vlhkou košili od vinylového čalounění, vystoupil z auta a ze sedadla spolujezdce si vzal sako. Okamžik stál na teplém vzduchu, poslouchal hudbu z hrací skříně a zamyslel se nad cestou, která ho sem přivedla.

Sotva vystudoval fyziku a strojírenství, natrefil na něco, co se později stalo jeho velkou vášní. Přihodilo se to v kině Harmonie v Sachsenhausenu, kam zašel s jednou krasavicí na nový film *Žena na Měsíci* v režii Fritze Langa. Pět minut po začátku filmu na dívku dočista zapomněl a pustil z hlavy naději, že by ji pak na parkovišti osahával. Místo toho jej

uchvátil pohled na plátno, kde vícestupňová raketa opouštěla oběžnou dráhu Země. Od té chvíle mu to nedalo spát. Dalo by se říct, že ho cosi hnalo nepřekonatelnou silou nejprve na berlínskou univerzitu, potom do německého Spolku pro vesmírné lety a nakonec do námořního přístavu Peenemünde.

V té době již byl německý výzkum v oblasti raket v pokročilém stadiu. Přestože nenáviděná versailleská smlouva uvalila silné omezení vývoje zbraní, restriktce se nevztahovaly na lety do vesmíru. To nahrávalo do karet německé armádě. Ta si rychle uvědomila, že rakety s motorem na kapalné palivo odpalované z docela jednoduchých provizorních startovacích ramp mohou létat dál a rychleji než libovolná dělostřelecká munice a dopravovat nálože do každého velkoměsta v Evropě.

V třiceti šesti letech se Keller setkal s mužem odpovědným za německý vesmírný program: s raketovým inženýrem (a majorem SS) Wernherem von Braunem. Syn pruského barona pocházel z rodu, který válčil od třináctého století a nikdy neztratil šlechtický glanc. Naparoval se a utrhoval na každého, kdo se s ním přel, a když měl špatnou náladu, choval se přezíravě. Zároveň byl zcela oddaný své práci a od sebe i všech okolo vyžadoval maximum. Keller se ho bál a stejnou měrou jej obdivoval.

Jak známo, v té době se chopil moci jistý rakouský kaprál a Německo rozpoutalo válku. Kellera nic z toho moc nezajímalo. Jako mnoho akademiků a fyziků, kteří byli jeho jedinými přáteli, příliš nejevil zájem o svět kolem sebe, a jestliže Hitler vydal jedenáct milionů německých marek, vyhrazených pro letectvo a pozemní vojsko, na stíhačky s raketovým pohonem a balistické střely, dokázal spokojeně zavírat oči před jinými, méně příjemnými činy nacistů. Když konečně

stanul v Peenemünde a v létě 1944 byly odpáleny první řízené střely V-2, nepřemýšlel o smrti a pustošení, které měly na svědomí jejich tunové nálože. Cítil se jako umělec a tohle bylo jeho plátno. Vzlety raket ho přiváděly do extáze. Mračna bílého kouře prošpikovaná jiskřičkami od elektrické roznětky se náhle proměnila v zářivě červené plameny, kabely odpadly a štíhlá elegantní nestvůra zamířila k obloze. Zachvěl se. V celém těle pocítil vzrušení z vědomí, že je jedním z hrstky techniků, kteří jí pomohli na svět. Její motory vyvíjely úžasný výkon 800 000 koní a raketa brzy dosahovala pětinasobku rychlosti zvuku. Londýňané neměli tušení o dokonalosti geniální zbraně, jež je zabíjela. Keller se často neubráníl dojetí a samou radostí plakal.

Válka skončila a on krátký čas přemýšlel, zda nebude muset čelit určitým následkům. Byl totiž svědkem toho, jak se von Braun vzdává Američanům, a následně ho vyslyšeli v rámci proslulé černé listiny, což bylo krycí označení německých vědců a inženýrů zvláštního významu. Ale příliš se nebál. Vždyť to, co von Braun se svým kolektivem vytvořil, bylo pro Spojence nadmíru cenné, a tak věřil, že budou ve své práci nějakým způsobem pokračovat. Nemýlil se. Ještě téhož dne byli oba z vazby propuštěni. Spolu s desítkou dalších vědců a techniků je Američané přepravili stejným letadlem z Německa do Spojených států. Nakonec se ocitli ve Fort Bliss, na americké vojenské pozemní základně poblíž El Pasa. Tam dostali nové pány a v několika případech také novou identitu a navázali na práci přesně tam, kde přestali, když jim do ní tak neomaleně zasáhl vývoj války.

Kellerovi teď bylo padesát čtyři a kariéra se mu chýlila ke konci. V USA žil již dvanáct let, přesto by si ho s Američanem

nikdo nespletl. Postavou a zjevem totiž nezapřel cizince, působil zaostale a nešikovně. Těžkopádným vyjadřováním a silným přízvukem prozrazoval svůj původ, hned jak otevřel ústa. Ale na tom nezáleželo. Válka byla dávno pryč. Lidem to už bylo jedno. Tak či tak splynul s místním obyvatelstvem a prostředím závažnějším způsobem, který ho zcela uspokojoval. Tři roky po příchodu do Spojených států se oženil s Američankou, koktejlovou číšnicí, s níž se seznámil v El Pasu. Spolu se přestěhovali do ryze amerického domova v Salisbury ve státě Maryland. Keller byl zaměstnán jako vrchní dohláze-
tel ve výzkumné laboratoři námořnictva USA, konkrétně na základně pro odpalování raket na Wallopově ostrově. Z kanceláře odešel před necelou hodinou.

Nyní tedy dorazil na místo.

Vstoupil do restaurace a ihned ucítil chladný vzduch, což byla zásluha klimatizace. Z hracího automatu zněla další píseň od skupiny Everly Brothers.

Bye bye love

Bye bye happiness...

Keller se o americkou hudbu vůbec nezajímal, ale této melodii již několik měsíců nemohl uniknout. Slova se mu zdála podivně nepříhodná, neboť sem přijel s nadějí a v očekávání pravého opaku.

Muž, se kterým se měl setkat, na něj čekal přesně tam, kde slíbil, že bude sedět: za stolem u okna v koutě. Měl na sobě značkový oblek, košili s límečkem na knoflíčky a mokasíny. V tomhle oblečení vlastně chodil pořád. Dostavil se s předstihem. Před sebou měl na stole rozložené noviny s nedoluštěnou křížovkou. Keller ho znal jako Harryho Johnsona, ale byl si zcela jist, že to není jeho pravé jméno. Poněkud

rozpačitě zvedl ruku na pozdrav, přešel po červenobílé dlaždicové podlaze a vmáčkl se na místo na protější straně stolu. V posledním okamžiku si uvědomil, že si zapomněl obléct sako. Teď už bylo pozdě. Umínil si, že nesmí budit dojem, jako by byl neohrabaný nebo špatně připravený. Proto sako odložil na sedačku vedle sebe.

„Pane Kellere, jak se máte?“ oslovil ho Johnson monotónním manhattanským přízvukem.

„Děkuji, dobře.“

Johnson byl o deset až patnáct let mladší, přitom vypadal spíš starší. Dělal to protáhlý obličej, vrásky v tvářích a nakrátko ostříhané šedivé vlasy. Prsty otáčel kuličkové pero. Jeden mu zdobil zlatý pečetní prsten.

„Jaké je hlavní město Venezuely?“ vybafl na něj.

„Prosím?“ Kellera tím zaskočil.

„Devátý sloupeček: hlavní město Venezuely. Slovo na sedm písmen začínající na C.“

„Nevím,“ odsekl Keller podrážděně. „Já křížovky neluštím.“

„No tak, vždyť o nic nejde. Jen jsem se zeptal.“ Johnson zvedl oči od novin. „Takže to je vyřízeno?“

Tentokrát Keller věděl, nač naráží.

Bylo to jejich čtvrté setkání. Keller si připomněl to první. Zdánlivě náhodné v centru Salisbury. Johnson seděl v baru na vedlejší stoličce. Nedalo se určit, kdy vešel. Dali se do řeči. Johnson o sobě řekl, že je podnikatelem, což byla zřejmě pravda, jenže to vlastně skoro vůbec nic neznamenalo. Zaujalo ho, když na sebe Keller prozradil, že je konstruktérem raket. Při druhé rundě Johnson trval na tom, že za něj zaplatí. Zahrnul ho otázkami, které naznačovaly zájem, a přitom zněly nevinně. Nic, co by v Kellerovi spustilo varovný

signál. Samozřejmě to bylo narafičené. Johnson o něm věděl všechno, ještě než spolu prohodili pár slov. Než se rozešli, dohodli si schůzku. Proč ne? Johnson byl dobrým společníkem, a když odcházel, jakoby nic se zmínil, že by měl pro Kellera jistý návrh. „Mohl byste si trochu přivydělat. Jen mě to tak napadlo. Promluvíme si o tom příště.“

Ale příště se držel zpátky. Bavili se o manželkách, rodinách, výplatě, cílech. Byla to typická debata mezi muži, i když většinou povídal Keller. Až při třetím setkání, když už se znali trochu lépe, se Johnson konečně vytasil s návrhem. Tenkrát měl Keller zajít na policii nebo ještě lépe vyhledat tajnou službu námořnictva v jižní části Wallopova ostrova.

Pochopitelně to neudělal. S tím Johnson počítal. Nebo spíš lidé v pozadí. Právě proto si ho vybrali. Patrně se na něj zaměřili a měsíce si na něj utvářeli názor. O koho vlastně šlo? O to se Keller nestaral. Projevovala se u něj úplně stejná krátkozrakost jako za války. Nepotřeboval se na věc dívat v širších souvislostech. Nebylo to pro něj důležité. Prostě se jen soustředil na předložený návrh a nezdaněných dvě stě padesát tisíc dolarů, které mu za souhlas slíbili. Vzal to téměř bez váhání. Pak se sešli už jen jednou, aby projednali podrobnosti. Probíhalo to přímočaře. To, co po něm chtěli, nebylo snadné. Vyžadovalo to důkladnou znalost mechaniky tuhého tělesa a tahového napětí – ale to přece byla jeho parкета. Jakmile vyřešil přesnou kalibraci, zbývalo udělat vlastní práci. Nanejvýš potřeboval být čtyři pět minut o samotě. Obnášelo to značné riziko, na druhé straně se mohl těšit na tučnou odměnu. Takhle zprvu uvažoval.

„Takže to je hotové?“

„Ano,“ přikývl Keller. „Nakonec se ukázalo, že úkol je mnohem jednodušší, než jsem čekal. Podařilo se mi dostat do montážního hangáru při cvičném požárním poplachu.“ Odmlčel se. Nechal se unést nadšením, a teď hrozilo, že vlivem zlehčování úsilí, které vynaložil, nebude doceněn. „To se ví, že jsem musel pracovat rychle. V období těsně před odpálením se zpříšňuje bezpečnost. A musel jsem to dělat hodně opatrně. Nedalo se vyloučit, že na poslední chvíli přijde kontrola. Rozumíte? Musel jsem pracovat... *unsichtbar*.“ Hledal odpovídající slovo v angličtině. „Nepozorovaně.“

„Motor selže?“

„Ne. Ale nebude fungovat normálně. Do spalovací komory se nebude čerpat dostatečné množství pohonné látky. Jak jsem vám už vysvětlil. Výsledek bude přesně takový, jak si přejete.“

Vtom oba zmlkli, protože jim servírka nesla kávu a vodu s ledem. Před nimi ležely dva neotevřené jídelníčky. Na jídlo neměli chuť.

„Jak je to s časovým rozvrhem startu?“ zeptal se Johnson.

Keller pokrčil rameny. Káva mu nechutnala. Za dobu, co žil v Americe a pracoval po nocích, jí vypil hektolitry a k tomu vykouřil spoustu cigaret. Šálek odstrčil stranou. „Je naplánovaný ode dneška za dvanáct dní. Podíval jsem se do plánu. Počasí je dobré. Člověk si nemůže být nikdy jistý. Vele důležitý je stříh větru, a pokud nebudou dobré podmínky...“ Hlas mu zeslábl. „Ale to není moje starost. Udělal jsem, oč jste mě požádal. Máte pro mě ty peníze?“

Druhý muž mlčel. Díval se na Němce upřeně. Potom vzal do ruky sluneční brýle, které měl zavěšené na přední kapse. Mělo to znamenat, že je obchodní záležitost uzavřena. „Pod stolem je kufřík.“

„A co peníze?“

„Jsou uvnitř.“

Johnson se chystal odejít, avšak Keller ho zarazil: „Něco vám musím říct. Je to důležité.“ Předtím si nacvičil, co mu chce sdělit. Byl dost hrdý na formulaci, kterou si připravil, a na to, jak pečlivě si ji promyslel. „Nebudu si je přepočítávat. Předpokládám, že jsou všechny. Ale zároveň vás musím varovat. Nevím, kdo vás zaměstnává, a je mi to jedno. Podle všeho pracujete pro seriózní lidi. Jenomže čtvrt milionu dolarů je spousta peněz. V sázce toho je hodně. A je možné, že se mě v rámci vlastní bezpečnosti rozhodnete umlčet. Nebylo by to moc těžké, *nein*? Co já vím, v kufříku by mohla být výbušnina a byl bych mrtvý, ještě než bych nastoupil do auta. Nebo bych mohl mít nehodu na dálnici.

Takže chci, abyste věděl, že jsem sepsal všechno, co se mezi námi událo a oč jste mě požádal. Nejenže jsem vás popsals, ale taky jsem pořídil vaši fotografii. Doufám, že mi tuhle malou lest prominete. Jistě mé důvody pochopíte. Dál jsem si poznamenal typ auta, v kterém jezdíte, a poznávací značku. Všechno jsem to uložil u známého a dal mu pokyn, že kdyby se mi přihodilo něco podezřelého, ať to předá úřadům. Rozumíte, co vám říkám? Raketa nebude mít poruchu. A i když by policii chvíli trvalo, než vás vypátrá, bude o vaší existenci vědět a nepřestane po vás jít.“

Johnson to vyslechl mlčky. Jakmile Keller domluvil, díval se na něj nevěřícně. Vůbec poprvé na sobě dal znát emoce. „Co si myslíte, že jsme za lidi?“ spustil. „Máte nás za nějaké gangstery? Tome, musím vás upozornit, že čtete špatné knihy. Požádali jsme vás, abyste nám prokázal službu. Poskytl jste nám ji a dostal za to zapláceno. Mimochodem jste na omylu.

Čtvrt milionu dolarů není v koloběhu světa hodně peněz. Znova se vám ozveme, jedině když vyjde najevo, že jste neudělal to, na čem jsme se dohodli. A je pravda, že v tom případě by váš život mohl být v sázce. Ale i když nám nevěříte, my ve vás máme absolutní důvěru.“ Na stůl hodil pár mincí na zaplacení kávy, sbalil si noviny a vstal. „Sbohem.“

„Počkejte...“ Keller se cítil trapně. „Caracas,“ poznamenal. „Caracas?“

„Do vaší křížovky. Hlavní město Venezuely.“

Johnson pokýval hlavou. „Ach tak, jistě. Děkuji vám.“

Keller se za ním díval, jak odchází. Je fakt, že mluvil poněkud melodramaticky a nechal se ovlivnit některými filmy, které sledoval s manželkou. Kromě toho neříkal pravdu. O ničem z toho, co se mezi nimi odehrálo, neměl záznamy, fotografie a neměl ani známého, který by s tím běžel na policii. Jen si myslel, že mu k ochraně stačí hrozba. Že by se mýlil? Udělal ze sebe hlupáka? Potom si vzpomněl na peníze. Zašmátral pod stolem a záprstními klouby narazil na cosi, co stálo u zdi. Diplomatický kufřík! Přitáhl si ho, odjistil zámky, pootevřel jej a nakoukl dovnitř. Zdálo se, že tam je všechno: úhledně srovnané svazky padesátidolarových bankovek. Diplomátku zavřel, oblékl si sako a pospíchal ven. Po Harrym Johnsonovi na parkovišti ani stopy. Došel ke svému autu, hodil kufřík na přední sedadlo a nastoupil.

Cesta domů mu trvala dvacet minut. Věděl, že na něj Gloria čeká. Při pomýšlení na ni se usmál a trochu se za volantem uvolnil. Když se to vezme kolem a kolem, dělal to kvůli ní.

Byla o patnáct let mladší než on, malá a poněkud buclatá, ale svým způsobem ho to vzrušovalo. Prsa a boky měla